

РЕШЕНИЕ

№ 13106

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Мария Шишкова

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **9594** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция”, чрез юрк. А. срещу Решение № 1104 от 07.03.2023 г., постановено по НАХД № 20221110214356/2022 г., Софийски районен съд, НО, 99 състав, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-012202 от 20.07.2020 г., издадено от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./ на С. Й. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

В срока и по реда на чл. 211, ал. 1 от АПК вр. чл. 63в от ЗАНН решението е обжалвано, с искане да бъде отменено, като бъде и потвърдено отмененото с него НП. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на Наказателното постановление. Претендират се разноси и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответника.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не изпраща представител.

Ответникът - С. Г. в съдебно заседание се явява лично и се представлява от адв. М.. Оспорват касационната жалба като неоснователна и недоказана и молят същата да се остави без уважение.

Претендира се присъждане на разноски по представен списък.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор П., дава становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Предмет на спора пред Софийски районен съд е Наказателно постановление (НП) № 20-4332-012202 от 20.07.2020 г., издадено от началник група към СДВР - отдел „Пътна полиция”, с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП./ на С. Й. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП.

След анализ на събраните доказателства СРС е обосновал извод за незаконосъобразност на НП. Приел е, че от събраните по делото доказателства не се доказва изпълнителното деяние, описано от АНО и за което С. Г. е била наказана. Приел е за доказано, че в случая управляваният от нея автомобил е имал поставени регистрационни табели.

Към момента на разглеждане на делото в открито съдебно заседание и на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност е изтекла. Поради горното настоящата инстанция намира, че не следва да разглежда решението на СРС по същество, а следва да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и аргументи относно изтичането ѝ.

Съгласно чл. 11 ЗАНН по въпросите на обстоятелствата, изключващи административнонаказателната отговорност, се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Препращането по чл. 11 ЗАНН е към всички изключващи отговорността обстоятелства, уредени в общата част на НК: а) основанията, изключващи санкционирането и изтърпяването на наказанието; б) основанията за освобождаване от отговорност; в) основанията за освобождаване от изтърпяване на наложеното наказание. Давността попада в първата група и е без съмнение обстоятелство, изключващо наказателната отговорност – тъй като тя може да се осъществи само чрез наказателния процес, прекратяването му с изтичане на давността осуетява тази отговорност и като краен резултат я погасява. Същевременно ЗАНН няма собствена регламентация по този въпрос, поради което уредбата относно погасяването на наказателното преследване по давност от общата част на НК е субсидиарно приложима в административнонаказателния процес съгласно чл. 11 ЗАНН (Тълкувателно постановление № 1/ 27.02.2015 г. на ВКС и ВАС по т. д. 1/ 2014 г.).

С изтичането на предвидената от закона погасителна давност се изключва всяко административнонаказателно производство - чл. 79, ал. 1, т. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН. Така административнонаказателната отговорност се погасява, тъй като извън рамките ѝ нейното осъществяване не е допустимо. Последниците са както процесуални, така и материалноправни – тя погасява ангажирането на отговорността – наказателна или административнонаказателна на нарушителя, но и препятства санкционирането му. При положение, че законодателят е предвидил, че с изтичане на сроковете за реализирането ѝ, наказателната отговорност за престъпления се преклудира, по аргумент на по - силното основание това важи по идентичен начин и за

административнонаказателната отговорност за административни нарушения. Продължителността на давността за тях съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК вр. чл. 11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им. Спира съгласно чл. 81, ал. 1 НК вр. чл. 11 ЗАНН, когато преследването зависи от разрешаването на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт. Прекъсва се по чл. 81, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН с всяко действие на надлежните органи, предприето към санкционираното лице, след което почва да тече нова давност. Независимо колко пъти и/или за какъв период от време давността е спирана и прекъсвана, обаче, съгласно чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 11 от ЗАНН производството по вменена отговорност на всяко едно административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава този по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК вр. чл. 11 НК. В отсъствието на норма в ЗАНН за абсолютната погасителна давност и предвид препращането по чл. 11 ЗАНН, субсидиарно приложими са чл. 81, ал. 3 вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК.

В случая с наказателно постановление № 20-4332-012202 от 20.07.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция СДВР на С. Й. Г. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение, извършено на 27.11.2019 г. Това именно е моментът, от който започва да тече давността за административнонаказателното преследване съгласно чл. 80, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН. Според правната уредба, в сила по време на извършването му и затова приложима съгласно чл. 3, ал. 1 ЗАНН, абсолютната давност е 4 години и 6 месеца (3 години по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (изм. - ДВ, бр. 26 от 2010 г.) вр. чл. 11 ЗАНН с половината от тези 3 години, равняваща се на 1 година и 6 месеца по чл. 81, ал. 3 НК вр. чл. 11 ЗАНН). Така при начален момент 27.11.2019 г., срокът на абсолютната погасителна давност по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК (изм., ДВ, бр. 26 от 2010 г.) вр. чл. 11 ЗАНН от 4 години и 6 месеца е изтекъл на 27.05.2024 г. Не подлежи на удължаване вследствие на спиране или прекъсване на течението ѝ с каквито и да е процесуални действия в досъдебната и/или съдебната фаза на административнонаказателния процес. Няма нормативни изключения, заради които да не важи. Давността погасява административнонаказателната отговорност, тъй като прави недопустимо административнонаказателното производство, в рамките което тя може да се осъществява.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски сумата от 500 лева, представляваща направените от него разноски за адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие от 07.02.2025 г. е основателна. С оглед изрично заявеното от защитника на ответника искане за присъждане на пътни разноски и разноски за престой, искане обективизирано в списъка по чл. 80 ГПК, и представянето на свидетелство за регистрация на МПС, съдът счита, че дължи допълнително произнасяне, доколкото в случай на оказано процесуално представителство, защита и съдействие, осъществявано в съдебно учреждение, намиращо се извън населеното място, в което е кантората на адвоката, в адвокатското възнаграждение не се включват сумите за пътни разходи и престой (арг. от чл. 2, ал. 8 от Наредба за възнаграждения за адвокатска работа). По същество на отправената молба настоящият съдебен състав се солидаризира със споделеното в Решение № 832 от 12.08.1955 г. на ВС по гр. д. № 3010/55 г., II ГО на ВКС виждане, че пътните разходи не са възнаграждение на ангажирания адвокат и затова не следва да се присъждат в полза на страната, която ги е направила и в полза на която делото е решено. Разходите по ангажираната защита се свеждат до възнаграждението, което е платено за един адвокат. В този смисъл последователно е проведено законодателното разрешение по въпроса/ чл. 143, ал. 3 АПК и чл. 189, ал. 4 НПК/, поради което и искането на адв. М. за присъждане на пътни разноски и разноски за престой следва да бъде оставено без уважение.

Водим от горното Административен съд – София град, I-ви касационен състав,
Р Е Ш И :

ОСТАВЯ в сила Решение № 1104 от 07.03.2023 г., постановено по НАХД № 20221110214356/2022 г., Софийски районен съд, НО, 99 състав.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство поради изтекла абсолютна погасителна давност.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на С. Й. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], № 2, ет. 4, ап. 16, разноси в размер на 500 (петстотин) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.